

лото и отъ глъча, що чували, отъ командитѣ, отъ коването по желѣзарийницитѣ си съставляли убеждение, че селото Голѣмо Бѣльово гъмжи отъ хиляда — две хиляди боеспособни и въоръжени хора. Затова и придошлитѣ отдалечъ башибозуци, както и помацитѣ отъ Чепино, чакали горе въ планината и не смѣли да се явятъ презъ селото.

Бѣльовци искатъ миръ

Така се минаватъ близу десетъ дена. Никой не идва въ Бѣльово, ала и бѣльовци не излизатъ отъ селото си. Но отъ день на день за събрания народъ въ селото става все по-лошо. Добитъкътъ, макаръ да билъ изкарванъ дене на паша въ близката планина, се задушавалъ и стѣснявалъ. Хората, натѣпкани, като сардели изъ кжщитѣ, не можали да се оператъ и почистятъ; появили се и болести. А слуховетѣ отъвнъ всѣки день ставатъ все по-лоши. Пъргави момци ноше излизатъ отъ селото и отиватъ далечъ въ другитѣ села да се научатъ, що става. Тамъ тѣ разбрали, че турска войска разбила и изгорила Панагюрище, разбила Брацигово и Перущица, а помаци и башибозуци изклали всички хора (мже, жени, деца) въ Батакъ. Най-сетне тѣзи бѣльовски доброволци се научили, че въ близкото село Сараньово стигнала редовна турска войска.

Щомъ се научили за всичко това, щомъ разбрали, че редовна войска съ топове се приближава, за бѣльовци станало ясно, че тѣ срещу войската не ще могатъ да излѣзатъ на глава. Затова първенцитѣ се събрали на съветъ и решили да поискатъ отъ турската войска миръ. Тѣ написали едно писмо до пашата и казали, че укрепили селото нѣ да се биятъ срещу войскитѣ на султана, ами да се бранятъ отъ башибозуци. Сега, като е дошла войска, тѣ се предаватъ на войската, която ще ги запази отъ обири, пожари и клане.